

חוץ ממני

18

תקציר: שרה מואשמת בגרימת מוות ברשלנות לתינוקת ששמרה עליה, ונמלטת מהמשטרה.

אחד המקומות בהם הסתתרה, היה יחידת הדיור בבית הוריה של נועה. לאחר שהיא נמלטת גם משם, מתוודעת משפחתה של נועה לסיפור ומתבקשת לסייע בחיפושים אחריה.

שרה, ממקום מחבואה החדש, יוצרת קשר עם נועה ומבקשת ממנה לשמור היטב על כרטיס זיכרון שנמצא אצלה. המשטרה צותתה לשיחה והם מגיעים אל נועה ודורשים ממנה את הכרטיס.

נועה מסתירה את הכרטיס האמיתי ומוסרת להם כרטיס זהה אישי שלה. בינתיים היא בודקת האם הכרטיס המבוקש מכיל קבצים מוסתרים ומהם.

"הכרטיס הזה תואם גם מצלמת אבטחה", מתקשר טכנאי המצלמות למחרת למספר ה'בזק' הביתי שהשארתי לו, "יש שם כמה הסרטות ארוכות מאד שנראה שהוסרטו ע"י מצלמת אבטחה".

"אבל זה כרטיס רגיל של מצלמה..." הלב שלי לא רוצה להבין מה אולי יש שם.

"הכרטיס הזה תואם כל מצלמה שתומכת בפורמט SDHC", הוא עונה בסבלנות מגויסת.

"להעביר את הקבצים לפורמט מוצג?" הוא מברר. "עוד 10 שקל".

"לא!" אני אומרת מהר. שלא אתחרט. לא רוצה לצפות, כבר מבינה מה יתכן שיש בכרטיס הזה. ולמה הוא חשוב כל כך לכולם.

"אוקיי. אז תבואי לקחת מכאן. ולשלם. ביפ". השיחה הסתיימה ואני יושבת על המיטה שלי בווהה במחוגים, היחידים שזזים בבית הזה עכשיו.

צריכה לדבר על כל הסיפור הזה עם מישהו שיעשה לי סדר. שאני סומכת עליו, זה היה גדול עלי כבר מזמן. ועכשיו כבר טבעתי בתוכו.

נועה אחת, בחורה, עוד לא בת שלוש, מסתירה כרטיס שככל הנראה, מכיל הסרטות של הרגעים הארוכים האלה, בהם התינוקת איבדה את ההכרה.

אני יודעת שמצפייה בהסרטות האלה יתכן שיהיה אפשר להסיק אם היו אשמים. ובמה.

ויש הורים של תינוקת שאיננה. שאינם יודעים מי צריך לתת על כך את הדין. אני עומדת מולם, נותנת לאולי אשמה להימלט מהם. ממלטת את העולם מהאמת.

הדלת של הבית נעה, יוצרת רעש חרישי ופסיעות עדינות מתופפות על האוזניים שלי.

כניסה שקטה ונעימה כזו, זו אבא.

מדברת אל הרגליים שלי, מתחננת שיקומו. שינצלו את השקט שלי ושל אבא ויעזרו לי לשפוך את הסיבוב הזה החוצה. המזרן ממשיך לשאוב אותי אליו, ואבא פותח את דלת חדר

הלימוד שלו. עוד רגע ויהיה לי תירוץ אמיתי למה לא להפריע לו. ואני נטועה.

יודעת שאבא לא יכעס. הוא ישמע בשקט ויאמר פשוט מה נכון לעשות עכשיו.

פוחדת רק מהגרון שלי, שאין בו כוחות שיעברו דרכו המילים הללו. מהבלגן בפנים שלא יודע איך יוכל לצאת כמשפטים הגיוניים. ומהפחד שפוחד ממה שאתבקש לעשות אחר כך.

דלת חדר הלימוד נסגרה כבר. ושקט שוב. וחם לי נורא פתאום. קמה אל השלט ומשחררת אויר נעים בחדר. רוצה לנשום אותו.

הרעש של המזגן מבודד אותי מקולותיו של הבית, משמיע רחש קבוע ולא מחדש, שנכון לאוזן שלי עכשיו. אין לי אפילו את תעסוקת הבריחה הגרועה ביותר, המעבר על השיחות האחרונות בפלאפון שלי.

שתי דפיקות על דלת העץ שלי והראש ממהר לכיוון מעלה "אבא?"

"אפשר?" שואל הקול שאני כל כך אוהבת.

קמה ופותחת אותה לרווחה. "בטח, אבא! מה שלומך?"

נכנסת ומתיישבת חזרה איפה שישבת קודם, אבא מתיישב על הכיסא המשרדי של המכתבייה.

"נועה'לה..." הוא רק מסתכל עלי.

"דאגה בלב איש ישיחנה". את יודעת מה אחד הפירושים? מלשון תשוק, תרגיע. עצם הדיבור יקל עליך".

אמא שלחה אותנו, חמודה היא, צדיק הוא. זכיתי בהם כל כך. הם נמצאים לידי, בשקט, בתחושה הכי נעימה של 'אם את רוצה - אנחנו כאן'. בלי לדחוף בכוח.

"אבא!" אני מרימה אליו עיניים קצת שורפות. "מותר לשקר לשוטרים?"

אבא מסתכל אל העיניים שלי. "שנתחיל מהתחלה?" הוא שואל אותן.

המזגן מרפד את החדר, השקט עוטף אותנו. האהבה האמתית בעולם נושבת ביננו. אבא ובת. ורצון אחד פשוט ואמיתי, שיהיה לי טוב.

אני שופכת החוצה בלי לאתר את ההתחלה, מספרת על מה שיש בכרטיס שמתחת למכתבייה שלי. ועל הצדק שאני מסתירה מהעולם.

אבא לא מסובב ראש אל המכתבייה, לחפש מתחתיה את הקטנצ'יק המדובר. הוא מביט רק בי, מתחילה לספר מתוך מלתעות הבלבול. וכשמסיימת, כמעט וחופשיה ממנו.

"אני אדבר עם הרב צלר..." הוא אומר אחרי כמה דקות בהן דיבר רק השקט. "ומה שהכי נכון לעשות - נעשה ביחד. אולי תלכי לישון?" אני מהנהנת, מרגישה איך המקום בו הלב שלי נמצא מאוורר כל כך. יואו, רק אחרי שהשק נפרם ממנו, אנו מרגישים כמה הוא הכביד שם.

הלך אבא, הלכה הסערה, ואני מנסה לארגן

לעצמי שנת צהריים. בהתחלה אני חושבת שאלו המצעים שכבר לא מריחים מספיק טוב שלוקחים ממני את הרוגע להירדם. קמה ומפשיטה את הכרית והמזרון, מלבישה מחדש ותופחת. ריח של 'מקסימה' ומגע נקי, לא לוקחים אותי אל השקט הנפשי המאפשר לנשמה לשחרר קצת את הגוף ולהירדם.

משנה תנוחות, קמה לכבות את המזגן, פותחת חלון.

ואז מחליטה פשוט להקשיב לי. יושבת, מחבקת את ברכיי ושואלת את נועה מה קורה לה.

"אין לי כוח לסיפור עם שרה והכרטיס והשקר שלי", אומרות השפתיים. ואני מזהה זיוף. זה לא זה.

ומתחת הקליפה האחרונה שבחרתי להתעטף בה הפעם, מתגלה בשקט האישה והשקט: 'אלישבע'.

אלישבע'.

אין לי פלאפון. ואין לה דרך להשיג אותי.

דאגה מעורבת בגעגוע עולה בי. והנה הם החיים שלי. שכמה שאברח מהם, יחכו בסבלנות בפנים לכשאתפנה. יבואו אל השקט להרעיש אותנו.

אבל עכשיו כשאני מכירה את מי שמדבר בי וגונב את המנוחה, אני נשכבת שוב, מתכסה, משלימה עם הדיבור הפנימי, עם קיומו ועם שאלותיו. שומעת אודות מה יש לו לדאוג. משוחחת עימו בשקט ובהכלה.

וככה נרדמת.

קמה אחרי שקיעת החמה, שינה של ילדה שהשאירה את הדאגות אצל אבא והלכה לישון. אבא סגור בחדר שלו. אני לא מפריעה. נכנסת למטבח אחרי נטילת ידיים ומחפשת להכין משהו לארוחת ערב נעימה.

אמא חוזרת מאוחר היום מההתנדבות, ויהיה כִּיף אם נאכל שלושתנו יחד, מה שכמעט ולא קורה בימי חולין.

במקרה למטה מחכים לי רק שני גורים רזים ובאים בימים ואני טורקת אותנו. מסתדרת קצת במראה, לוקחת ארנק ויורדת אל הירקן.

כשאני עולה עם השקיות בידיים. אני רואה את אבא מסתובב סביב השולחן בסלון, מחזיק את הטלפון צמוד לאוזן ומכווץ מצח.

מסדרת את הירקות. משאירה לי כמה על השיש לטיפול בהמשך. ומחכה בלי סבלנות לסיום השיחה של אבא.

הוא מנתק בסוף ב"אני שומע..." שלישי. ואני מתקרבת אל הסלון עם קישוא מפוספס. "נו, אבא, מה הוא אמר?"

"מי?" הוא מביט בי כאילו נשאבתי מהשמש.

"הרב צלר".

"אה..." הוא דופק על המצח המכווץ. "שכחתי מזה לגמרי. סליחה".

'אבא?'

אני והקישוא חוזרים אל השיש והוא משיל מעצמו קליפות לאט לאט.

'אבא?'